

даваше на сиромасите. Не веднъж селяните бяха намирали връз спомениците си оставена по една жълтица. Често млади жетварки бяха срещали прекрасен конник, препускащ из друмовете, който ги бе запитвал: каква неволя искате да ви бъде отиъстена?

Той кимна на момчето да се приближи и каза полска:

— Много майки съм разплакал, но ти разплака моята... Ха, върви си със здраве и живеи честито!

След това направи знак да го освободят, пошпна:

— Бройте му петстотин гроша и го оставете да си отиде...

Жестоките разбойници започнаха да плачат като деца. За това негово великодушно сърце те обожаваша своя главатар и бяха готови в огъня да стъпят за него. И ето че сега те осиротяваха. Струпаха се над него, сведоха чела да доловят последната му мисъл.

Животът трепна и угасна на устните му с думите:

— Не си даде оръжието...

И връз успокоените му черти остана закрепена загадъчна усмивка. Усмивка на почуда и възхита пред чуждата рнашка кръв.

Но тя не беше чужда. Индже не знаеше, че това момче бе негов собствен син, първата му ромба, която някога посякал с ятаган, за да няма какво да го мами към дом и покорство, а да тръгне натам, където го теглело буйното му сърце, волно чедо на гората и планината, по хайдушките друмове. Ала детето оживяло и било отгледано от милостиви луде.

Източно загива главатар с рнашка кръв. След много години отново видяха Индже войвода, начело на рнашка дружина да се бие в отрядите на генерал Ипсиланти за свободата на балканските народи. Беше минало вече размирното време на кърджалиите и кървавата мъст. Идваше денят на революцията, когато цял един народ щеше да се вдигне на борба. Идваше денят на Раковски, Левски и Воев.